

DOMOVINA TUJINA

Milka Dovgan Debevec

Zbirka pesmi, samorastnice, izseljenke iz Prema

Milka Dovgan Debevec

DOMOVINA TUJINA

0 701423

200918611

Dragi bralci

Rojena sem na Premu, kjer so v rojstno knjigo zapisali Emilija Dovgan, rojena 7.1.1950.

Sem kmečka hči. Na vasi sem bila poznana kot Mila Šemajova. Pesmi pišem od dvajsetega leta dalje. To lastnost sem podedovala po očetu.

Moj oče je med vojno naredil herojsko delo proti okupatorju. Očetu in materi sem hvaležna, da sta nas, otroke učila biti poštene in spoštovati vsakega človeka.

Prem sem zapustila s sedemnajstimi leti. Nekaj let sem preživela v Švici. V Avstraliji sem že enaintrideset let.

To zbirko pesmi poklanjam mojima bratoma Francu in Ivanu Dovgan in vsem dobrim ljudem Prema, katere sem kot otrok obiskovala na njihovih domovih. Na žalost veliko teh ljudi ne živi več.

Imam samo osnovno izobrazbo, a v te pesmi je bilo izlito veliko globokih čustev, do moje rojstne vasi in domovine in tudi do naših ljudi, ki sem jih tu spoznala.

Milka Dovgan Debevec

NAJLEPŠI KRAJ

*Kraj najlepši zame, ti si Prem.
Tu minila moja so otroška leta,
tu bilo je srečno mi srce.*

*Zdaj sem daleč proč, predragi Prem.
A srčno želim nazaj si k tebi!
Morda — če vedno bi bila doma,
ne bi čutila,
kaj s teboj sem izgubila,
ti revna, moja rodna vas.*

*Lep je kraj, kjer živim zdaj.
Ljudje so dobri in prijazni,
a ljubezni ni, ki bi kot doma,
segla prav do dna srca.*

*Zato še kdaj, vrnem se nazaj,
vasica draga moja rodna.
Čeprav si revna, čeprav si mala,
Zame si in boš najlepši kraj ostala.*

KDAJ – NE VEM

*Kdaj - ne vem ali vem,
da se vrnil k tebi bom,
moj predragi dom.*

*Daleč proč zdaj jaz živim,
vendar vroče hrepenim po tebi,
dragi rodni kraj
in da vrnem se nazaj.*

*Kdaj - ne vem ali vem,
da se k tebi vrnil bom,
moj predragi dom.*

*Kje še svet tak kraj ima,
kot je ta, kjer sem doma.
Ta mala skromna vas,
kjer obstal je čas.*

*Vem, o vem,
da se vrnil k tebi bom,
moj predragi rojstni dom.
Morda mlad, morda star,
srce se tebi dal v dar.*

VRNI SE

*Vrni se v domači kraj,
kjer ti zibelka je tekla,
kjer na pragu doma tvojega,
mati te še čaka.*

*Vrni se v domači kraj,
kjer ti zibelka je tekla.
Da tudi s teboj ne bo tako,
da se vrnil boš prepozno
in bi vest te pekla,
če te mati več ne čaka.*

IZ TVOJIH OČI

*Iz tvojih oči ljubezen,
ljubezen je sijala.
Oči so tvoje vedeti mi dale,
da me vroče ljubiš.*

*Ljubiš me, ljubiš še,
ljubim tebe jaz.
Ljubezen je med nama vzknila,
vendar sadov ni obrodila,
ker samo trenutek skupaj sva bila.*

*Daleč si odšel,
minevala so leta,
vendar v meni še žive
tvoje oči, tvoj pogled.*

*Živim v sanjah tvojih,
kakor ti v mojih.
Dokler se spet ne srečava
in tlenje ljubezni
pričelo bo žareti.*

VIHAR ŽIVLJENJA

*Vihar življenja, kam me nosiš?
Odtrgal si me od rodne zemlje moje
in vrgel me na tuja tla.*

*Tisočkrat oči nazaj so zrle,
po licih solze so mi tekle.*

*Sem vrnil se nazaj,
kjer zibelka je tekla moja,
razdrt sem dom tam našel.*

*Vihar, vihar,
zakaj si znova me s seboj odnesel,
na tuja tla me vrgel.*

*Tujina mi obraza dala ni,
ki bi razvedril me
v tem žalostnem življenju.*

*Moči tujina mojih mladih rok zdaj rabi
in samo, če delal sem trdo,
me je kdo pohvalil.*

*Vihar, vihar življenja,
odnesi proč od tu me.
Da bi le kje v življenju našel kraj,
da rekel bi lahko,
tu sem doma.*

NE BERITE MI Z OČI

*Ne poskušajte brati mi iz oči,
kaj v srcu me teži.
Noči brez spanja so,
oči zamišljene.
A dnevi, meseci, leta bežijo.
Nanj jaz še čakam,
v mojih mislih je.
Tu, kjer sem jaz,
je on še z menoj.*

*Vse to so sanje.
Njega ni,
ne bo ga več.
In ne iz oči mi brati,
da jaz živim le zanj.*

MATI SEM

Mati sem treh malih otrok.

Daleč v tujini živim.

Očeta in mene je od vas odtrgalo upanje,

da si nov dom zgradimo

in vsi lepše zaživimo.

Ne vem,

če bo ta želja mi izpolnjena.

Čutim le to,

kako tukaj je brez vas bridko.

Vsak trenutek po vas brepenim,

vsak trenutek hudo se bojim,

če je kateri bolan,

če je nesrečen ves sam.

Šestero vaših žalostnih oči sije

v te moje samotne dni,

rana v srcu vse huje skeli.

Odhajam,

vračam se k vam otroci!

Spet bo kot nekdaj lepo,

v mojem objemu vam bo lepo.

NJIVA KLASJA

*Šibilo si se klasje zlato,
nevihta hotele te je pokončati, njiva klasja.*

On mislil je nate, njiva klasja.

*Spomladi, ko sejal je,
je mislil, da bo obilo seme obrodilo.
Sedaj, v tej uri hudi, misli nate, njiva klasja.
Vse znova je doživljal,
napor, znoj in upal.*

*Z novim dnem šel je v polje,
da vidi, mar je ostalo kaj od tebe, njiva klasja.*

*Na obrazu zgaranem, od sonca obsijanem,
je zaigralo veselje.*

*Nisi omahnilo, zlato klasje.
Vzdržalo si,
kakor vzdrži on.
Znova in znova,
vsako leto v upanju, da boš rodilo
in nasitilo njegov rod, zlato klasje.*

SAM

*Na stenah dragocene slike,
na omarah kipi sedijo,
zlate čaše se blestijo.*

*V udobnem naslanjaču sediš,
občuduješ te lepe stvari,
ki so veliko vredne.*

*Vse je nemo,
le ob oknu je kletka
in v njej kanarin.
Krajša ti čas s tožno pesmijo,
a ti ne veš, da želi si ven.*

*Ti in kanarin sta si enaka,
le z razliko,
da si ti zaprl kanarina,
sebe si sam.*

*In ko boš želel,
da ti nekdo želi dober dan,
ga ne bo.
Ostal boš sam.*

PREMSKI ZVONOVI

*Slišijo premski se zvonovi,
veter nosi njih pozdrav,
bim bam bom.*

*Na Janeževo, Ratečevo,
v smrsko in čevsko stran,
bim bam bom.*

*Milo, milo pesem pojo,
premski zvonovi.*

*Oče, srečen ti,
ker so ti peli od rojstva do smrti.*

*Jaz pa že dolgo jih pogrešam.
Daleč, daleč sem od vas zvonovi.
O, da bi še meni enkrat peli,
peli v pozdrav.*

*Ali pa pesem žalostno,
ko me bodo nesli počivat v mojo rodno vas.*

KOS

*Na skrivaj te poslušam,
najraje tvojo pesem imam.
Med družčino veselo najlepše si zapel,
dobil si zaročenko, kako jo rad imaš.
Že dom gradiš, že mlado imaš družino.*

Odleteli iz gnezda so ti že otroci.

*A spomladi, moj črni kos,
poln radosti spet bodeš pel
in spet se ženil.
Jaz pa na skrivaj te bodem poslušala.*

GA PIJEMO IN POJEMO

*Ga pijemo in pojemo,
veseli mi smo bratje.*

*Le pijmo ga in veselimo se,
dokler živimo, dokler živimo.*

*Hitro minejo ta leta,
zato veseli bodimo,
le pijmo ga, oj pijmo ga,
sladega naš ga vinčeca.*

*Zapojmo si glasno,
da daleč se nas čulo bo.*

NA VRH TRIGLAVA

*Na vrh Triglava sem zavriskal,
se vrisk je slišal do morja,
čez vso to zemljo,
ki Slovenija ji je ime.*

*To je naša, naša zemlja, tisočletja že
in naša te slovenska pesem hvali,
vsa ta leta že.*

*»Ti je prijetna naša govorica,
je tebi zemlja kakor lepotica,«
so drugi narodi v napevih svojih peli.*

*A ti zemlja si slovenska,
slovensko pojemo ti pesem,
saj jo najrajši imaš.*

*In še jo bomo, še jo bomo peli.
Dokler bomo živeli,
Ti bomo slovenska zemlja Slovenci peli.*

KUKUBARA

*Kukubara ropotava,
Kaj se krohotaš?
Ne daš miru,
nas prebujaš v rani uri.
Kaj se ti ne spi?
Se krohotaš,
nam miru ne daš,
ko bi še spali, spali, spali.
Ti zaspancev nič ne maraš,
se krohotaš in se bahaš
v krošnjah evkalipta.
In nam praviš:
»Prav̄ vam je,
le vstanite in pogledjte,
tu že nov je sončen dan.«*

ZEMLJA

*Zavila si se v zimsko spanje,
vsa v belo si se ogrnila
in boš spala, spala dolgo,
da nabereš novih si moči.
S pomladjo novo obleko si nadeneš,
z vsem najlepšim se okrašiš.
A jeseni s tebe obrali bomo vse darove.
Potem se spet boš ogrnila v belo
in šla spat.
O zemlja rodna, kako imam te rad.*

POGLED Z GRADU

*Vse naokoli kakor daleč lahko vidim,
vse to je moje, vse to je moje:
gozdič zeleni, pod njim reka,
vsi hribi, vse doline, vasice in vse njive.*

*Vse, vse to je moje v pogledu,
vse to me veseli
in nihče mi vzeti ne more.*

*Ko ptice čez nebo preletavajo,
tudi njim pripada vse
in nihče jim tega ne more vzeti.*

*In vetru pripada vse,
ko čez polje veje.
In dež na vse rosi
in sonce na vse sije
in noč zagrne ves ta svet
in luna nad njim sije.*

*Nihče nič ne more proti temu
kakor ne proti mojemu pogledu.
In ves ta svet okrog,
kar vidim ga,
vse to je moje v pogledu.
In nihče vzeti mi ga ne more.
Le Bog obvari hudega ta svet,
Ta svet moj vse naokoli.*

V NAŠEM HLEVU

V našem hlevu tri smo krave imeli in teleta.

*Pa je oče v tovarno šel
in vse krave smo prodali.*

Kupili smo fička in ga zapeljali v hlev.

*S fičkom smo se v svet peljali,
to bilo je res lepo.*

*Kaj bi s kravami?
Z njimi hlev smrdi.*

*»Mi smo zdaj moderni,«
oče pravi meni,
jaz pa v mamo buljim,
ko mi ponuja zjutraj čaj.
Jaz napil bi rad se mleka,
tega pa zdaj ni pri nas.*

*Oče spet je kupil kravo,
eno le imamo.
Cela vas zdaj bulji vanjo,
saj sama v celi vasi je.*

KDO PRIŽGAL JE SVEČE

*Kdo prižgal je sveče
na vse te grobove,
ko vasi so prazne?
Ljudje od kod ste prišli,
ko pa ljudi več tod ni?*

*Hiše se podirajo,
po senikih veter straši,
vsa so polja pusta,
ni pastirja,
ki igral bi čredi na piščal.*

*Kdo prižgal je vse te sveče na gobovih?
Od nekje prišli ste hčere in sinovi
in prižgali sveče
na grobove umrlih,
ki so dali vam življenje.*

*A ta zemlja vas je hranila
in se joče,
kam šli ste vsi,
ki vas je redila.*

LASTOVKE

Kaj vas lastovke žene, lastovke kam?

*Kako lepo vas je poslušati,
prav sedaj, ko ste se zbrale
na električnih žicah
in kramljate,
kdo ve o čem.*

Samo zdaj vas vidim počivati.

*Spomladi, ko ste se vrnile,
ste zidale domove,
samo hitenje vas je bilo.*

Prelepe ste lastovke moje,

zdaj ste tu

in jutri vas več ne bo.

*Srce bo moje za vami žalovalo,
a samo do pomladi.*

NE VEM ZAKAJ

*Ne vem zakaj v sanjah
sem mučena s vpraševanjem kje si?
Ne morem reči, vprašanje je pretežko.
Misli mi blodijo domov in v švico,
kako da ne vem, kje sem.*

*Kakor da sredi morja sem sama
v mali barki
in vem ne, kam me nosijo valovi.
Kje sem?*

*Težko mi je verjeti
in le s težavo doumevam,
da tu sem,
kjer ne bila bi rada.*

POJDI IN NE VRAČAJ SE

*Nič ne obljublaj s sladkimi besedami,
ti dobro veš, da nisem zate.*

*Imam jaz že moža
za vse dneve življenja mojega.*

*Pojdi, pojdi, nič ne čakaj,
imam jez že moža.*

*Pojdi, pojdi in se ne vračaj,
ne prinašaj mi nemir.*

*Hočem mirno le živeti z možem,
ki ga že imam.*

GMAJNA

*Si jih čula pesmi moje, gmajna,
pesmi malega pastirja,
saj se čulo jih je daleč naokrog.*

*Sem ti pela, pela, pela
vsa vesela, gmajna ti.*

A bile so zadnje pesmi te?

*Zdaj ni črede, ne pastirjev,
nihče več ne hodi tja.
Jaz pa rada bi na vrhu, gmajna naša,
ti zapela enkrat rada še v pozdrav.*

V VRTU NAŠEM

V našem vrtu stara murva je ob poti rasla.

*V jeseni vsa gola, kakor mož stari,
kuštravi, se mi je zdela.*

*Če preveč se je razrasla,
oče ji spomladi veje je pristrigel,
vedno bitro se je spet razrasla,
imela dosti sladkih murv.*

*V vročem sem poletju,
sedela v krošnji murve,
sladkala se z murvami.*

*V krošnji tudi vrabci so se sladkali
in po svoje so čebljali,
delali mi kratek čas.*

*V senci pod murvo,
je oče klepal koso,
jo nabrusil in poskusil,
ali dobro travco bo kosila.*

*Zdaj pa brat posekal je murvo
meni pa po njej je hudo.
Če otroci marajo ne murv,
bi se vrabci še sladkali,
ona bi krasila vrt.*

V TUJINI

*Me pesem slovenska je zbudila,
so fantje naši peli jo.
Ah, bilo je res lepo,
da so pod oknom mi zapeli
fantje veseli slovensko pesmico.*

*Zapeli eno in še eno,
pri srcu bilo mi je lepo,
da sredi noči so s pesmijo me zbudili,
srce mi razveselili,
tu v tujem kraju, kjer živim.*

PUSTOVANJE

*Fantje mladi v krila se oblekli,
navezali so si rute,
nosili s sabo so košare
in flajškon za vino.*

*S fanti koračil je še muzikant
Frane, nosil Pusta je iz slame,
zanj bilo ni lepše dame.*

*Vsako hišo obiskali,
peli, vriskali in barantali.*

*Mati dala je klobase, pa še jajca,
eno godec zaigral je,
dobre krofe fantje jejo
in že k sosedu grejo.*

*Popoldne Pusta so žažgali,
Frane jokal je za njim.*

*Zvečer v Ulčerjevem skednju so se zbrali
in zaplesali.*

*Vsi mladi veselo se vrteli,
petelina in kokoši so zbudili,
v blevu ovce bleketale.*

To bilo je pustovanje.

NA VRH CEROVC

*Ko pastirji so krave pasli,
na vrh cerovc kozo so igrali.*

*Koza imela je tri noge,
na sredi igrišča stala je,
okrog še cilji stali so.*

*Pastirji v rokah kole so držali,
igra se pričela je.*

*Tine zbran je,
da bo kozo pasel,
v roki ima že šop iz trave narejen.*

*Igra se je pričela,
daleč koza je letela.*

*Vsi so že na cilju,
Tine še kozo pase,
Tone s kolom cilja kozo,
a je ne zadane.*

*Po svoj kol zdaj teče,
šop pa ga zadene.*

*Tine se veselo smeje,
Tone kozo zdaj bo pasel.
Celo popoldne kozo so igrali,
pred nočjo krave so iskali.*

*Stane bil je star pastir,
imel samo dve je kravi,
obe sta zvonce nosili,
da bi se ne izgubili.*

*On ni igral kože tiste čase,
prav gotovo šel na sosedovo je gmajno,
kjer je mlada Micka pasla krave.*

*To bili so zlati časi,
vse prehitro šli so mimo.*

NAŠA REKA REKA

*Spomladi vsa divja iz struge si se razlila,
blatne si barve po Bitnji strašila.*

Bila sem srečen otrok, da naša vas na griču je stala.

Nikoli tvoje divjanje ne bo je doseglo.

Bila si biserno čista, zelenkaste barve.

Tiste se čase poleti hodili smo kopat se v strugo tvojo.

*Potem, že dvajset let je od tega,
so v Bistrici pobarvali s črno te barvo
in zdaj reka Reka si črna reka.*

POSLUŠAM PESEM

*Poslušam pesem, ki ji ni konca.
Je pesem, pesem veselja,
pesem radosti in prijateljstva.*

*Poslušam pesem,
ki ji ni konca,
ki ji ni konca.*

*Prepevajo jo vsi narodi.
Zdaj poje moj jo narod
in drugi narodi se vsi vrstijo.*

*Poslušati jo je lepo,
to pesem, ki ni ji konca,
saj je pesem radosti,
prijateljstva in miru.*

STRMIM

*Strmim v zastave sveta,
ki v vetru plapolajo,
za vse te zastave sveta,
borili so se junaki,
eni zanje in drugi proti njim.*

*Za vse te zastave,
ki v vetru plapolajo,
prelita bila je kri.*

*Strmim vanje, v te zastave
in vem,
da imam solzne oči.*

*Za vse te zastave,
prelita bila je kri.
Za vsakega junaka,
ki se boril je za eno teh zastav,
ali proti nji in padel neznano kje.*

*Za vsakim junakom,
mati, žena joka.
Ni žena, mati postala,
da bi sinove in hčere dala v boj.
Naj plapolajo sveta zastave,
da le ne bi bilo potrebno
novih junakov,
ki morali bi prelivati kri.*

*Strmim v te zastave sveta
in vem,
da imam solzne oči,
kakor da vem,
da še bo prelite krvi.*

MEGLA

*Iz naše hiše
nikamor se ne vidi,
megla je vse zakrila.*

*Ne hiš, dreves, ne cest
se več ne vidi,
še nebotičnike je skoraj pokopala,
samo vrhovi so jim še ostali.*

*Sonce zlato zdaj prihaja,
hitro megla se pred soncem umika,
iz megle rastejo zdaj nebotičniki in hiše,
vse ceste tu so spet in vsa drevesa,
mesto spet je zaživel.*

*Če pa kdaj atomska megla
nas zadene,
kdo ve če bo kaj ostalo.*

OBRAZ NAJDRAŽJI

*Obraz najbolj zaželeni,
najdražji človek izmed vseh ljudi,
bil si nekoč ji ti, najdražji.*

*Le kako so se mogle vse sanje
in vsa ljubezen tvoja, do najdražjega bitja,
spremeniti se v pelin in sovraštvo.*

*Nisem si mogla misliti,
da je to mogoče,
da dva človeka, ki bila sta eno bitje,
se lahko tako sovražita.*

*Četudi nisi srečen,
ostati moralo bi prijateljstvo in spoštovanje,
saj le tako se bolni zakon morda pozdravi.*

SEM SE GA NAPIL

*Sem se ga napil, vinca žlahtnega,
da z gostilne nisem znal.
Le s težavo sem ven prišel,
me niso noge več držale
in pometel sem vse vogale,
le s težavo sem prizibal se do naše hiše.*

*Čudno gledala je žena,
pa nobene rekla ni,
otroci ven so bežali in se bali,
da spet bo direndaj.*

*Rečem vam, to ni več šala,
sram me je postalo.
Zdaj po pameti bom pil,
kozarček ali dva,
da mi korajžo, zdravje da.*

*Vse, kar je več, je vse preveč,
mene vince več ne bo nosilo,
saj po pameti bom pil,
da še nje ne bom zgubil.*

PRIŠEL JE MAJ

*Prišel je maj,
maj ki kliče me nazaj.
Nazaj, nazaj me kliče maj.*

*Maj mesec rož, veselja in ljubezni,
ves tvoj čar,
maj me vabi in kliče nazaj.*

*Trata zelena, posuta s cvetjem vseh barv,
pesem škrjančka
in plašne kukavice ku-ku,
mojga kasa melodije ,
me kličejo nazaj.*

*Šepetajoči veter,
Ki poigrava se v vejah macesna
in kliče ga k življenju nazaj,
glej od včeraj, v prašnem dežju,
ves je zelen.*

*Ta dih maja,
me kliče in vabi nazaj.
Maj, maj jaz pridem nazaj.*

RAZDALA VSE MISLI IN SRCE

*Razdala sem ti
vse misli in srce.*

*Kakor češnjeve cvetove,
odnese veter čez noč,
tako razdala sem
v te, vasica moja,
vse misli in srce.*

*Kakor macesen
ki se drži nad prepadom,
zakoreninjen med skalo globoko,
da ga ne izruje
nobena moč, neurja in viharja.*

*Tako sem jaz zakoreninjena
v tebe zemlja rodna
in nihče ne izruje mojih korenin iz tebe.*

*A kaj boš ti otrokom mojim,
rojenim tu v tujini,
zemlja rodna?*

ZAMISLILA

*Zamislila si se
kdo ve kam,
kdo ve kje je tvoje srce.*

*V resnici, pa le tu je kraj zate,
le tu pri otrocih tvojih, je tvoj dom.*

*A si tu in kdo ve kje še,
kdo ve kam, zamišljeno zrejo tvoje oči,
kdo ve, pri kom je tvoje srce.*

*Za vse to veš samo ti
in to sanjarjenje je čudna stvar,
ki te ne pripelje v nobeden raj.*

*V resnici pa le tu, je kraj zate,
le tu pri otrocih tvojih, tvoj je dom.*

VEM

*Vem, potoček še šumlja,
vem, da tam
pod jelševim grmičkom,
se še skrivaš,
čudovit ciklam.*

*Šumi, šumi mi potoček,
cveti, cveti mi ciklam.*

*Kdaj te spet pridem poslušat,
šumeči potok,
kdaj pridem
te utrgat ciklam,
to pa še sam ne vem.*

Spomin na našo gmajno Pleče

SMEH

*Ali tudi na tvojem obrazu,
smeh vedno bolj redek je pojav?*

*Smeš, smeš vesel obraz,
srečne oči, veselo srce,
malo je takšnih ljudi,
ki še srečni so,
to je stvar za mlade,
včasih pa drži tudi za stare.*

*Smeš, smeš veselo srce in srečne oči,
teh nimam ne jaz in ne ti,
kaj pa je tisto
ki smeš in srce žalosti?
Oh dosti je takih stvari,
a nihče o njih rad ne govori.*

*Smeš, smeš vesel obraz,
srečne oči, veselo srce.
Srečni vi, če imate še te stvari.*

SLOVENC!

*Vsi kar nas je,
slovenske matere sinov,
smo mi si bratje pravi?*

*O mati, ti sinov slovenskih,
v tvojem srcu rana še skeli.
Tako še vsi so hudi časi ti v spominu,
da te sama misel nanje zaskeli.*

*Samo recimo bratje,
da smo mi pravi bratje,
Slovenske smo krvi.
Bodimo vsi na tujem in doma,
si misli istih,
slovenski bratje mi.*

*Z roko v roki
slovenski bratje in sestre,
za narod,
ki živet i hoče naprej,
za raj, ki čaka pod Triglavom.*

*Z roko v roki,
slovenski bratje in sestre.*

KJE SO?

*Kje so ptičke,
ki so pele in žgolele,
oj, kje so, kje?*

*Kje so rožice,
lepo so dehtele,
oj, kje so, kje?*

*Kje je sončece zlato,
ki me je grelo,
oj, kje je, kje?*

*Kje je moje dekle,
ki je prepevalo
in se smehljalo,
oj, kje je, kje?*

*Ptičke bodo spet žgolele,
rožice bodo spet cvetele,
sončece bo spet prišlo,
le deklice moje več ne bo.*

PTIČKA, TEBE ZEBE

*Ptička, tebe zebe,
šla na tuje boš.
Še jaz bom, ptička moja,
šel s teboj,
pa ne zato,
ker zebe me.*

*V srcu mi je težko,
a pravil ti o tem ne bom.
Spomladi ti se boš vrnila,
sam v tujini bom ostal.
Bog ve, katero bom pomlad,
se vrnil spet domov.*

POMLAD

*Vsa s srcem in dušo,
sem v tebe zaljubljena,
pomlad, pomlad tam doma.*

*Kako me kličeš,
kako me mučiš,
nevidna sila v meni si.*

*Tu prihaja zdaj jesen,
moje srce pa želi pomladi.
Grič domači, posejan ves s cvetjem,
o, da biti mi doma je,
enkrat spet spomladi,
ko spet bo vse v cvetju.*

*Kako me kličeš,
kako me vabiš,
nevidna sila v meni si.*

KADAR NA KRIŽIŠČU BODEŠ

*Kadar na križišču bodeš cest, otrok moj dragi,
in ne vedel,
po kateri bi zavožil cesti,
vzemi tisto smer,
ki vodila bo do doma.*

*Vedno dobrodošel si domov, otrok moj dragi,
vsi veseli bomo spet te videli
in bomo kramljali,
o časih, ko bili ste vsi še mali,
otroci moji dragi.*

*Le potoži, kaj teži te,
razočaranja in srčne rane,
te poznajo vsi ljudje,
eni tožijo,
drugi zase jih drže,
tiste pa še bolj skele.*

*Vse najboljše bomo svetovali, otrok moj dragi,
da na pot k sreči,
boš zapeljal spet.*

Če pa kdaj spet bodeš sam,
sam in razočaran
in ne vedel kot in kam,
vzemi pot do doma,
vedno dobrodošel boš,
otrok moj dragi.

KAM PA ŠLE STE LASTOVIČKE

(izseljenci)

*Kam pa šle ste lastovičke,
žalostna sem tu brez vas.
A ostale tu doma so druge ptičke,
ki nikoli ne gredo od nas.*

*Tudi, če je huda zima,
težko jim živeti je,
da jim skoraj je za umreti,
a one tu doma žive.*

*Dobrim, slabim časom,
vse kar pride, ne odžene jih od doma,
vedno z nami tu žive.
Ve, pa lastovičke se selile vedno boste,
vedno manj se vrača vas,
v domu vašem vrabec gnezdi,
dom zgubile boste lastovke.*

*Kam pa šle ste lastovke,
žalostna sem tu brez vas,
a ostale tu doma so druge ptičke,
ki nikoli ne gredo od nas,
one delajo mi kratek čas.*

KMET ZAHVALJEN BODI

*Kmet, hvala,
da pred slabim vremenom
pšenico si na varno spravil,
da pred točo s trte grozdje si obral.
V hlevu rediš živino
In še mnogo drugih del opravljaš
z dneva v dan.
Tvoje delo zgodaj zjutraj se začne,
šele pozno v noč ti ležeš,
kadar veliko dela je.
Kdo pa piše ti nadure,
kdo ti plača dvojno plačo
za sobote in nedelje,
kdaj odpelješ se na oddih?*

*Tu pri mizi zdaj sedimo,
veselimo se dobrot,
ki pridelal si za nas jih, kmet.
Hvala ti, kmet, da si skrben,
hvala ti za vse, kar prideláš na njivah,
hvala za vsak dan dela, iz leta v leto.*

ALKOHOLIK

*Vse prav, če sam živiš pijanec,
sam sebi si gorje in v nadlogo.*

*Če pa imaš družino,
gorje ga celi je družini.
Vedno žeja te po alkoholu,
če ne zanaša te ko hodiš,
je pa zmešano vse v tvoji glavi,
brez pomena vse kar rečeš,
v resnici misliš,
da vse je v redu s tabo,
a gorje mu kdor živi s tabo.*

*Gorje ga tvoji ženi,
orješ njej ti bolečine v srce,
vedno bolj bolijo in skelijo,
tega nič ne vidiš.*

*A otroci tvoji,
ti jih ne razumeš.
Kaj lahko se kaj
ti z njimi pogovarjaš?
Vsi so razočarani nad tabo.*

*A o sebi nič ne misliš,
kar naprej ti misliš piti,
vse do dneva,
ko se v jamo zyrneš.*

SREČEN SEM

*Oh, kako sem srečen,
da te lahko slišim,
tvojo pesem, plašna kukavica.
Kuku kuku, tako mi poješ.*

*Lansko leto sem že mislil,
da zadnjič slišim te.*

*Pa glej, tu sem še
in moja sreča je toliko večja,
da mi dano je spet slišat' te,
o ti plašna ptica kukavica.
Upam, da prihodnjo pomlad,
spet te slišim pet',
kuku kuku.*

NE RECITE BRATJE (FANTJE)

*Ne recite bratje,
moja domovina,
je zdaj ta tujina.
Zakaj bratje?
Ne pišeš zaskrbljeni
stari materi?*

*Samo zaradi udobnejšega življenja,
bratje, ste še v srcu
zamenjali domovino s tujino.*

*Tako šla so vam mlada leta,
za opojne pijače mlada dekleta.*

*Jaz pa bratje,
jo ne menjam,
ne menjam moje domovine,
kakor bi ne menjal otrok
svoje matere, za lepotico.
Globoko so pognale moje korenine,
nihče jih ne izruje,
iz moje domovine.*

DOMOTOŽJE

*Kakor črv, ki deblo fige na vrtu razjeda
in črpa življenjsko moč,
tako mi domotožje zdravje najeda.
Kako da usoda me izbrala je za tujino,
jaz pravi človek zanjo nikoli nisem bila?*

*Rodila otroke sem štiri ti tujina.
Boš ti jim večna domovina, tujina?
Al' bo kateri njih postal tvoj list, moja domovina?*

*Bol zadene izseljenskega človeka,
male stvari nas prizadenejo globoko.
Želim, da bi bila v rodni domovini
in si zdravila bolečine,
ko bi se vračala v rodni Prem.
Tako, pa kam naj grem,
komu naj potožim?*

*Upam pa, da kot lastovka nekoč,
vrnem se nazaj v rodni kraj.
A vi otroci moji,
sam Bog ve, kaj bo z vami.*

ENA SEM PIKA

*Ena sem pika tvojega stvarstva,
en človek samo, med mnogimi milijoni,
ki hoče se ti zahvaliti,
za vse, kar ustvaril si za nas,
za vse lepote na zemlji in nebu.*

*Da, verjamem, da smo v tvojih rokah,
da smo stvarstvo tvoje.
In sem le pika tega stvarstva,
en človek, med mnogimi milijoni.
In jaz stvarnik sem ti hvaležna.*

*Za sončni ta dan, za včerajšnji dež,
za zvezdnato nebo, za valovito morje,
ki prinaša in odnaša valove.*

*Ko je divje in deroče,
ko prihaja nad nas neurje in vihar,
takrat te prosim stvarnik,
ne zapusti me.
Upam in verjamem, da me vidiš
kot piko tvojega stvarstva.*

SIJAJ SONCE SIJAJ

*Sijaj, sijaj sonce moje,
sonce vseh nas,
sonce posij spet na nas,
v dnevih oblačnih, deževnih, mračnih in meglenih,
sonce po tebi mi je dolgčas.*

*Sonce, sijaj, sijaj v dneve
žalostne, mojega življenja,
sonce sijaj, sijaj,
nikdar ne pozabi priti nad nas.
Sonce zlato sijaj, sijaj,
ti siješ za vse nas,
nič ne zbiraš med bogatimi ali revnimi,
ti siješ za vse nas.*

Sonce!!! Sijaj, sijaj za vse nas.

POLETNA NOČ

*Poletna noč, zunaj sva vso noč,
zreva v nebo, v luno potujočo.*

*Po nebu plava, naju obsijava
in zvezde tisočere se svetijo nad nama,
poletna noč.*

*Z roko v roki se sprehajava
po peščeni obali,
šumenje valov je najina pesem.*

*Z roko v roki se sprehajava,
ta noč je najina.*

*Midva najsrečnejša na svetu
sva zaljubljenca.*

KRIŽ

*Razblinile so se v nič,
vse želje in pričakovanja,
moje mladosti.*

*Vsi načrti so se podrli,
ostal je le križ.*

*Le koliko ljudi
se lahko križu izmakne?
Koliko ljudem je dano
iti mimo njega?*

*Si ti tisti, ki nima križa?
Potem si srečen.
Ali dokler živiš,
nepričakovano križ pride.*

DRAGA SLOVENIJA MOJA!

*Draga mi nad vse si,
draga Slovenija,
ti zemlja moja rodna.
Posebnost je naš jezik,
v katerem poje, toži,
se pogovarja naš narod.*

*Zgodovina naša je žalostna, krvava.
Vedno smo Slovenci v boju za obstanek.*

*Tudi sedaj je jarem pretežak,
sadox od žuljev, znoja ne uživa
ljudstvo Slovensko.
Zaradi pridnosti, iznajdljivosti,
mu južni brat zavida.*

*Upam, da ni več daleč dan,
ko naše ljudstvo bo svobodno,
ko samo si po svoji volji,
prihodnost boš kovalo.*

*O Bog, slovensko ljudstvo mi obvaruj,
brez novih žrtev in trpljenja,
tega se dosti je naužilo.*

MATI IN SIN

*Bilo je prav,
da sta tako daleč
eden od drugega živela,
mati in sin.
Mati še bolj bi trpela,
ko bi videla
svojega sina,
razočaranega, obupanega
nad življenjem,
tavati po tujem svetu.*

O DOMOVINA!

O domovina moja,
kako si majhna,
kako si draga in sveta.

O domovina, naša ti si v nas
in mi smo v tebi,
četudi nas loči
strašna daljava,
pravijo, da smo na koncu sveta,
pa vendar mi smo s tabo.
V tej uri, ko te bombardirajo,
mi prosimo Boga,
da te obvaruje,
da plašč razgrne nad tabo,
da te obvaruje
vojnih grozot.

O domovina moja,
kako si majhna in ljubljena,
ljubimo te, ker si naša.
Bratje, sestre držite skupaj,
v slogi je moč, nihče ne prebije vaš obroč.

KAJ JE S TABO PRIJATELJ

Konec se hitro bliža,
pa nočeš verjeti, razumeti.
Nibče ti ne more dopovedati,
tudi zdravniki ne,
da je skrajni čas,
da se odpoveš alkoholu, cigaretam,
da to ni bladilo,
tvojemu trpljenju in problemom.

Umetna hrana v žile,
to te je rešilo gotove smrti,
a za koliko časa.
Te še ni izučilo,
da tako ne moreš živeti?

Dvajset let sem te svarila,
dvajset let si prihajal,
ko nisi vedel
kam bi krenil,
si vedel,
da edino naša vrata
se bodo odprla,
od vseh hiš tega velemesta.

Da te bom poslušala, svarila,
da si boš opomogel
in spet šel,
za nekaj časa ozdravljen,
tvojih depresij in razočaranj.

Včasih so se mi nekateri
smejali v obraz
»pusti ga, saj ni vredno«,
pa vendar, naš si bil človek,
isti materin jezik nas druži.

In zdaj grenko spoznanje,
da vsa moja dobrota,
ti pomeni nič,
prazen nič.
Nočeš priznati,
a čutiš, da prihaja
tvoj konec je čisto blizu.
Še je čas, da se zdramiš prijatelj
in premisliš,
hočeš živeti,
ali umreti.

(Janez, naš prijatelj več ne pije)

LASTOVKE DRAGE!

*Pod krovom naše hiše,
ste dom svoj si zgradile,
lastovke drage.*

*Zakaj pa zdaj odhajate,
zakaj tu z mano ne ostanete?
A mrzli vetrovi, vam naznanjajo,
da čas je za odhod.
Kako budo mi je,
gledat vas odhajat proč,
mi srce trga bolečina,
ko gledam vas odhajat proč.*

*Mnogo let sem gledala vas,
odhajati pozno jeseni.
Spomladi srečna,
ko ste se vračale nazaj.*

*A za prihodnjo pomlad,
lastovke drage,
ne morem vam obljubiti,
da tu vas spet bom čakala,*

*saj sem se že postarala.
Morda bom že v grobu spala,
lastovke drage,
ko boste se vračale nazaj.*

SOVZE

*Slovenski fantje pojo,
nihče ne joče,
samo moje oči
so se zameglile,
in čutim
drseti po licu solze.*

*Zakaj jočem, samo jaz jočem,
saj jih hočem zaustaviti te solze,
poskušam, a ne uspem.
Solze kar same teko,
mogoče pa je vzrok zato,
pa naj teko,
saj ni moči v meni,
s katero bi mogla zaustaviti jih,
te solze.*

STARŠI IN OTROCI

O, to ste vi,
ki ogovarjate moje otroke!
Kakšni so in kakšni bi morali biti.

O, to ste vi,
ki svojih otrok nimate
in ne veste vloge staršev.

A otroci niso taki,
kot si jih mi vsi želimo,
pa vendar hvala Bogu,
da so taki kot so,
bili bi lahko malo boljši,
pa tudi veliko slabši.

Oh, ko bili bi otroci taki,
kot želijo si jih starši
in starši taki,
kot želijo si jih otroci,
bilo bi ne boleznih,
nikogar po zaporih,
vsii bili bi perfektni,
lepo bi bilo na tem
svetu živeti.

NAŠA VAS

*In prišli mrzli so vetrovi
in odnesli listje so z dreves
in je trava vsa rjava
in so lastovke šle od nas
in je pusta pokrajina
in je pusta domača vas.*

*Čakamo zdaj mi vsi snega,
da olepša vas in pokrajino.
Zdaj v beli si odeji,
vse tako skrivnostno tiho je.*

*In ko sonce tople žarke,
je poslalo nad nas,
sneg čez noč je šel od nas.
In prišla zelena je pomlad,
ki vse nas pomlaja
in lastovke se spet vračajo
med nas.*

STRMEC

Bosih nog, s košaro v roki
Sem prinesla očetu južino.
Hodila sem po pravkar pokošeni travi,
au au, kako me je zbadalo po stopalih.

Skromno kosilo sem dala na prtič.
O oče, pozabila sem na vilice in žlico.
Nič zato, me je potolažil oče,
ko sem ob njem sedela
in se zagledala v krošnje sliv,
kjer so vrabci gnezdili.
Tudi njih pesem je bila prijetna.
Oče je zadremal,
sama sem raztresla rede.
Popoldne sem na gmajni pasla krave
in se veselila počitniških dni.

Pozno v jeseni,
ko smo obrali slive,
sem tu pasla krave.
Hladen veter je tresel suho listje s sliv,
vrabci so otožno

*in zaskrbljeno čebljali med seboj,
so preletavali iz sence na sonce,
da je še mene zazeblo.
Vame se je naselila otožnost,
da se bliža zima.*

VABILO

*Zvabili tebe mater staro so sinovi,
da prišla si v to deželo,
da videla bi mati stara,
da lepše je živeti tu,
da treba ti ne bo na njivo, polje.
Imela tu vsega boš.*

*Prišla si mati v to deželo,
ostala leto dni,
da sinovom željo si spolnila.
A več ostati nisi mogla,
Srce bi tvoje tu zbolelo,
saj polje je čakalo tvojih rok.*

SPOZNANJE

*In srce je zajokalo, zatrepetalo,
zalile solze so oči.*

*O, da to je spoznanje,
da vse, kar želela sem si v mladosti,
razblinilo se je v nič.*

*Vse se je razblinilo v nič,
razbila se je posoda želja in sanj
in zdaj pobiram le črepinje.*

*Posoda sanj nikoli ne bo cela,
upam, da vesel bo jutrišnji moj dan.*

*Da sreča ni popolna,
dojemam bolj in bolj vsak dan.
Da tudi za tiste, za katere mislim,
da so srečni,
so morda še bolj publi in neuki,
kakor jaz.*

O SONCE ZLATO

O sonce zlato,
o sonce drago,
kaj bi bil moj dom brez tebe,
brez tebe sonce drago.

Ti mi prinašaš veselje,
ko me pozdravljaš zjutraj.
Ko pa te ni
in je oblačno ali deževno,
srce je žalostno,
dom moj ni vesel.

Sonce zlato,
ti me pozdravljaš,
ti me poživljaš in ozdravljaš
in vse okrog mene olepšaš,
ko spet pokukaš izza temnih oblakov.

O sonce zlato,
o sonce drago,
kaj bi bil moj dom brez tebe.

SLOVO

*Vsak dan je bližje dnevu,
ko odšla boš proč.*

*Voščim ti, vse najboljše
za dolgo pot, ki čaka te.*

*Iz tujine v tujino
ponese te železni ptič.*

*Na tri celine veže te srce.
V Evropo, kjer si rojena,
v Avstralijo in Ameriko,
kjer živijo ti otroci.*

*Le kje, le kje
je doma tvoje srce.*

HOJLA DRIJA, HOJLA DRIJA DROM

*Hojla drija, holja drija drom,
jaz prihajal k tebi več ne bom.
Ljub'ca moja, ti me varaš,
z moškim, ki je poročen.*

*Hojla drija, holja drija drom,
jaz prihajal k tebi več ne bom.
Si bom drugo dobil dekle,
Tako, ki mi zvesta in vedno moja bo.*

*Hojla drija, holja drija drom,
ti boš pa z ločenci hodila,
cela vas bo o tebi govorila.
Sama, sama boš ostala,
Stara se boš jokala in kesala.
Hojla drija, holja drija drom.*

KAZALO

Najlepši kraj.....	5
Kdaj – ne vem.....	6
Vrni se.....	7
Iz tvojih oči.....	8
Vihar življenja.....	9
Ne berite mi z oči.....	10
Mati sem.....	11
Njiva klasja.....	12
Sam.....	13
Premski zvonovi.....	14
Kos.....	15
Ga pijemo in pojemo.....	16
Na vrh Triglava.....	17
Kukubara.....	18
Zemlja.....	19
Pogled z gradu.....	19
V našem hlevu.....	21
Kdo prižgal je sveče.....	22
Lastovke.....	23
Ne vem zakaj.....	24
Pojdi in ne vračaj se.....	25
Gmajna.....	26
V vrtu našem.....	27
V tujini.....	28
Pustovanje.....	29
Na vrh Cerovc.....	30
Naša reka Reka.....	31
Poslušam pesem.....	32
Strmim.....	33
Megla.....	35

Obraz najdražji.....	36
Sem se ga napil.....	37
Prišel je maj.....	38
Razdala vse misli in srce.....	39
Zamislila.....	40
Vem.....	41
Smeh.....	42
Slovinci.....	43
Kje so.....	44
Ptička, tebe zebe.....	45
Pomlad.....	46
Kadar na križišču bodeš.....	47
Kam pa šle ste lastovičke.....	49
Kmet zahvaljen bodi.....	50
Alkoholik.....	51
Srečen sem.....	52
Ne recite bratje (fantje).....	53
Domotožje.....	54
Ena sem pika.....	55
Sijaj sonce sijaj.....	56
Poletna noč.....	57
Križ.....	58
Draga Slovenija moja.....	59
Mati in sin.....	60
O domovina.....	61
Kaj je s tabo prijatelj.....	62
Lastovke drage.....	64
Sovze.....	65
Starši in otroci.....	66
Naša vas.....	67
Strmec.....	68
Vabilo.....	69

Spoznanje.....	70
O sonce zlato.....	71
Slovo.....	72
Hojla drija, hojla drija drom.....	73
KAZALO.....	74

Oblikovanje in tisk:
Tiskarna Mljač, Divača

Divača, 2003

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

GS

0 701 423

200918611

COBISS